

A Vernal-vízesés

Túrák az USA nemzeti parkjaiban (3. rész)

MAKLEIT LÁSZLÓ
(szöveg és kép)

ami világviszonylatban is jelentős, a pontszerző hatodik helyre elegendő. A Yosemite indián szó, jelentése grizzly, de a parkban és a vízesés körzetében további medvekalandunk már nem volt.

A túra egész napos, első szakasza a vízesés aljáig, a következő etap a tetejéig vezet, és a 2114 méter magasságú Yosemite Point jelenti a végpontot. Az útvonalon magányról szó sincs. Bár a hatalmas zuhatag az alsó kilátópontból a leglátványosabb, mégis sokan teljesítik a teljes túrát.

A következő nemzeti park felkeresése előtt elkanyarodtunk San Francisco felé. A belváros kikötőjének és kínai negyedének hangulata mellett nagy élményt jelentett, amikor más-

U tah állam elhagyása után Nevadán keresztül indultunk Kaliforniába. Hosszú, unalmas utazásnak indult, eldugott mellékutakon haladtunk, forgalom szinte semmi, benzinkút száz mérföldenként. Az út mentén bozótok, egy-két fa. A párom már el is aludt, amikor felkiáltottam: „Ott a puma!” Az állat nyugodtan sétált át az úton, a vadvédelmi kerítést könnyedén átugorotta, majd tisztas távolságból figyelt. Megálltunk, erre az állat még távolabb húzódott. Kaliforniába átlépve újabb pumával találkoztunk, amelyik viszont nagyon hamar eliszkol, és pillanatok alatt eltűnt a sűrű bozótban. Fotózni ugyan nem sikerült, de legalább láttuk ezt a kecses állatot.

A Yosemite Nemzeti Park Kalifornia legfontosabb természeti látnivalói közé tartozik. 1864 óta védett terület, 1890-ben lett nemzeti park, 1984 óta pedig az UNESCO Világörökség része. A parkba északkeleti irányból, háromezer méteres magasságban léptünk be, júniusban még havas hegyoldalak és félig befagyott tavak fogadtak. Kempingünk a park túlsó oldalán, ennél kisebb magasságban feküdt, reggelente még is alig emelkedett a hőmérséklet fagypont fölé.

A Yosemite változatos geológiai felépítésű nemzeti park, de uralkodó köze a gránit, és jellemzőek a hatalmas gránitfalakról lezúduló vízesések is. A kisebbekkel kezdtük, és elindultunk a Vernal- és a Nevada-zuhatag felé. Azaz csak indultunk volna, mert az aszfaltos útról még

rám sem tértünk a túraösvényre, amikor néhány méterre mögöttünk egy mackót vettünk észre. Kényelmesen átsétált az úton, és elindult a fák közé. Elkészült a fotó, majd kellő távolságból megpróbáltam követni az állatot egy természet közeli felvétel reményében. A medve nyugodtan haladt tovább, egyenesen egy erdei kemping felé. Az egyik hölgyet éppen főzés közben zavarta meg, aki merőkanállal kezdte verni a lábast, de a medve rá sem hederített. A kempingben mobiltelefonos gyerekek is csatlakoztak hozzám, de szerencsére a maci kisvártatva eltűnt a sűrűben.

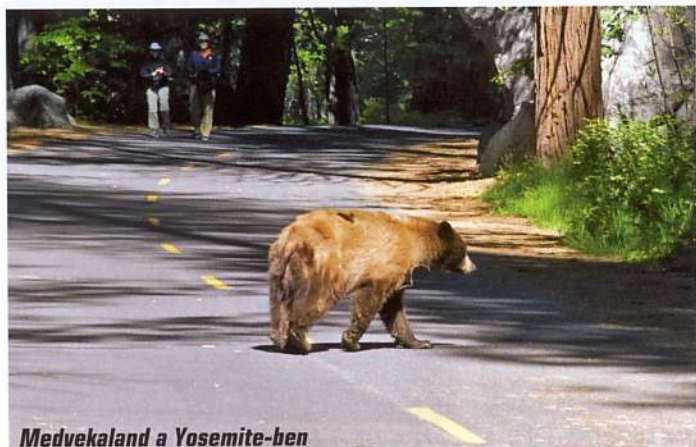
A közel 100 méter magasságú Vernal-vízesés az egész túraösvényt sűrű vízpárával teríti be. Ennek előnye, hogy fentről szivárványt rajzol a vízesés elé, hátránya viszont, hogy az óvatlan túrázók csak a lencsére csapódott cseppeket tudják lefotózni. Az első vízesés fölött a Merced-folyó esése átmenetileg szelídebb, és a nem kevésbé látványos Silver Apront (Ezüst-kötényt) teríti a sziklákra. A folyó vonalát követve rövidesen a 181 méteres Nevada-vízeséshez érkeztünk, ami első napi túránk végét jelentette.

Másnap az Egyesült Államok legmagasabb zuhatagához vezetett az utunk, ami a parkról a Yosemite Falls nevet kapta. Esése 739 méter,

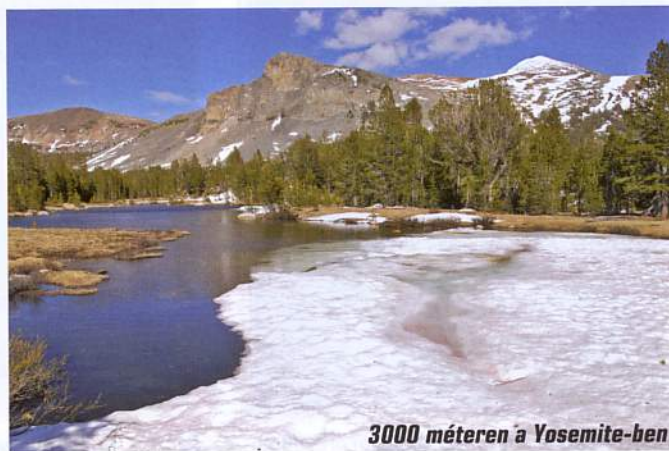

A Yosemite-vízesés

nap elővárosi szállásunk parkos családi háza között sétálva nektárt szívogató kolibrít figyelhettünk meg.

Medvekaland a Yosemite-ben

3000 méteren a Yosemite-ben

A Sequoia/Kings Canyon régió alapvetően három egymással határos területet jelöl, a Sequoia Nemzeti Erdőt, a Kings Canyon Nemzeti Parkot és a Sequoia Nemzeti Parkot. Érdekes a terület mindhárom részét felkeresni, mert más-mást fogunk látni. A térség meghatározó látványossága természetesen a névadó mamutfenyő. A legidősebbek saját nevet kaptak, általában az Egyesült Államok valamelyik neves személyisége után.

Elsőként a Grant generálisról elnevezett fát kerestük fel, melyet sokáig a világ legnagyobb térfogatú fájának tartottak, amíg ki nem derült, hogy egy másik mamutfenyő, a Sherman generális fa kicsivel nagyobb nála. Később felfedeztük a McKinley-ről elnevezett fát is. Az Egyesült Államok legmagasabb csúcsa sokáig szintén az egykori katonatiszt és elnök nevét viselte, 2015-ben azonban az alaskai hegy hivatalosan is visszakapta a régi, Denali nevét.

A Sequoia fái és a Kings Canyon vízesei között sétálgatva a legérdekesebb állat, amivel találkoztunk, a térségben őshonos sárgahasú mormota volt, azonban macskákban itt sem lehet hiány. Sikerült a parkon belül kempinget találni, a sátorhelyhez medvebiztos élelemtároló és kuka is tartozott. Az állatok ismerik, hogy néznek ki a kocsiban hagyott piknikosarak, tehát érdemes a fémből készült, telepített tárolók

Mamutfenyő

használatát komolyan venni. Korábban az egyik kanadai kempingünk bejáratánál figyelmeztető tábla helyett inkább egy kettéharapott hűtőskákát akasztottak ki okulásként.

A kisebb erdőtüzek nem ártalmasak, sőt szükségesegek az egészséges mamutfenyő-állomány kifejlődéséhez. A tűz az élősködőket elpusztítja, megtisztítja a talajt az aljnövényzettől, a hamu ásványi anyagai pedig az első esőzéssel a talajba jutnak. A fiatal mamutfenyőknek elegendő mennyiségű fény és tápanyag szükséges, a növekedéshez. Nem véletlen, hogy a tobozok csak igen magas hőmérsékleten nyílnak ki annyira, hogy a magok ki tudjanak pattanni belőle. A Kings Canyonban még látogatásunk idején is parázsolt a túraút melletti erdő. Tábla hívta fel a

A Zabriskie Point

figyelmet arra, hogy tervezett erdőtűzről van szó, hagyjuk békén, majd elalszik magától. Ha gyakrabban élnénk ezzel a megoldással, az irányított tüzekkel a vad tüzeknek is gátat lehetne szabni.

Utunk utolsó természeti látványosságát a Death Valley, a Holt-völgy jelentette.

Kopár, mégsem unalmas vidék, ahol előbb félsivatagi tájon, azután homokdűnék és vulkáni sziklák között, majd sós patakmeder mellett haladtunk. Megálltunk a Padre Cowley Point nevű kilátóponton, készítettünk pár emlékképet, és éppen indultunk volna, amikor semmivel össze nem téveszthető hang ütötte meg a fülünket. A közelben több katonai támaszpont is van,

Az USA legmélyebb pontja

és egy F/A-18-as vadászgép gyakorló repülésre épp beszállt a szurdokba. Nem mindennapi élmény, érdemes rákeresni és megnézni valamelyik amatőr felvételt az interneten.

A Holt-völgyben látogatóközpont is működik, a neve sokatmondó: Furnace Creek, azaz Kémence-patak. Az épület előtt hőmérő: 108°F,

vagyis 42°C. Sebját, innen úgyis lefelé megyünk, ott majd melegebb lesz! Tettünk még egy rövid kirándulást az Aranykanyonban, ahol túrázóval alig találkoztunk, majd megérkeztünk a Badwater Basin, a Rosszvíz-medence partjára. Fölöttünk egy nagyon magas sziklán fehér tábla, olvasható a felirata: tengerszint. A mellettünk lévő táblán pedig a magasságunk, illetve a mélységünk: -85,5 méter. Az Egyesült Államok legmélyebb pontján voltunk. A sekély víz fölött apró fehér szigetként emelkedtek a sókristályok.

A Death Valley emblematikus helyszíne a Zabriskie Point. A térségben egykor bóraxot bányásztak, Christian Brevoort Zabriskie a bányatársaság igazgatója volt. Róla nevezték el a megkövesedett tófenékre néző kilátópontot. A különleges helyszínt nem a park reklámkampánya, hanem Antonioni hasonló című filmje tette világszerte ismertté. Ezzel a túrával lassan bezártuk a kört, és az ország egyik legkopárabb térségéből az egyik legpezsgőbb városba indultunk, Las Vegasba.

San Francisco látképe

Nem Velence, Las Vegas